

ALBA MAYOL

Un art com una producció apassionada

Proposar qüestionaments complexos i polimorfs d'allò real. Si aquesta fos la missió de l'art, és a dir, si l'art en tingués una de missió, podríem abraçar aquesta tasca difícil, sovint desagradada, i ser com la Cassandra del mite grec, enunciant oracles que ningú no creurà. Potser és per aquesta sensació de l'artista, sobretot de *la* artista, que quan s'interroguen aspectes que convencionalment podem denominar «polítics», hi ha certa manera de fer les coses, una pauta, uns continguts i unes formes, que creen una demarcació territorial denominada «art polític». Com tota categorització, és útil i deformada, acotada i reduccionista, clara i irrellevant. L'art com a sistema de producció capitalista adopta les mateixes virtuts que el marc en el qual es desenvolupa, necessita doncs categories, definicions, màrqueting, productes, conceptes-producte, emocions-producte. L'art pot donar les respostes necessàries per alimentar la ideologia dominant, aportar les qualitats calmants per rebaixar males consciències. El llenguatge d'aquestes respostes serà d'igual manera un segrest, una fagocitació perversa, serà la samarreta de Dior on es llegeix el *We should all be feminists* de Chimamanda Ngozi Adichie. És aquí on saps que el feminisme ha passat de pantalla, o és un *game over* directament, que també pot ser. Orbiten doncs sobre aquest text dues qüestions com darrere un vel o una boira, la denominació «art polític» i l'experiència dels feminismes en aquest moment del nostre trànsit pel Capitalocè.

Alba Mayol Curci (Barcelona, 1979) és filòloga i artista visual. Es formà a Barcelona i Londres. Treballa amb diferents mitjans visuals i textuais, que li permeten investigar la interrelació entre subjectivitat i política. És actualment artista resident a Hangar. Ha publicat textos a *A*Desk*, *Unlikely Journal for Creative Arts* i *Graf*.

Podem començar seguint el joc i posar-nos reduccionistes. Sobre *En va* de Mar Arza a La Virreina, 2018, la primera pregunta podria ser: quines formes laterals podria adoptar un projecte sobre la burocràcia? Hi ha diverses realitzacions felices al voltant d'aquest tema, que té tantes derivacions cap a l'organització de les coses en el context occidental, descrivint esforços de vegades desesperats de control sobre la vida. No és tan comú, però, adoptar estratègies que deixen un moment de banda certa voluntat científista de l'art contemporani i s'acosten més a allò pulsional, a l'intent per reflectir estats, ambients, i fins i tot l'intangible en el misteri de la paradoxa. És interessant observar el camí que es recorre fins arribar a situar aquesta proposta expositiva molt a prop del perímetre de l'«art polític», veure de fet com neix una fricció que crea esquerdes en la categoria i allibera espurnes, que tant cremen com il·luminen. Aquest camí el fonamenta una proposta que es recolza en el component escenogràfic, que quan està ben assolit i fuig de l'espectacularitat aconsegeix situar la mirada lluny d'una postura hegemònica o règim escòpic determinat, l'obliga a conviure amb altres inputs, amb emissions més subtils i complexes, una certa postura antagonista respecte del que és cartesiana.

El que fa l'artista a la sala de La Virreina és efectiu, no efectista, és contundent per fràgil, directe encara que porós. L'entrada a la sala apareix bloquejada per una gran estructura de paper amb centenars de petites esquerdes, un mur, la immensa porta infranquejable d'un castell. En aquest moment podries estar a Praga, treballant en una companyia d'assegurances i escrivint de nit en les estones lliures abans d'anar a l'oficina, podries dir-te K. i estar vivint a 1926. Les esquerdes deixen fluir i es pot seguir deambulant per la foscor del lloc, que permet alguns punts de llum. Amb el recurs de la vitrina, en què cal travessar un filtre, duresa i transparència, es poden veure documents emesos per l'Estat, ordenats en una taxonomia ambigua, amb petites peces en paper, que apareixen com rèpliques involuntàries del Quadrat Negre de Malèvitx, aquesta porta en l'èter entre la materialitat i l'efímer de l'intangible. De nou la sensació d'estar davant d'una cosa que et transcendeix però que és alhora familiar, un reflex d'un joc gairebé fractal, petitesa en l'abissal, perplexitat davant l'absurd de la imposició del poder.

Kazimir, Franz, K., Cassandra —molt a prop d'un *all-male panel*. Tot i ser evident que la colonització psíquica patriarcal transcendeix els gèneres, aquí ens trobem una dona que parla d'una dona rodejada d'homes. Fariem ara llistes de noms de dones per subvertir el conjur, però potser amb alguns serà suficient. Al seu llibre *Feminism is for everybody: passionate politics*, bell hooks planteja el feminisme com una veritable cosmogonia des de la qual poder pensar les relacions d'opressió que

es generen dins la comunitat, proposant aquesta transversalitat de gènere, raça i classe. El que podria semblar una espècie d'eslògan de consum, quelcom que «és per a totes i tots» es transforma en una eina vivencial de cara a construir una xarxa de suport mutu. En alguna conversa amb l'artista, la meua atenció s'havia centrat a esbrinar com s'havia produït la peça en paper que ocupa l'entrada de l'espai. I de seguida entra en joc la corporeïtat, l'*embodiment*, l'experiència repetitiva del treball manual, la cura. Es menciona també el mal d'esquena, les mans cansades. És aquesta dedicació apassionada doncs un posicionament polític, un posicionament feminista sense bandera. És el vincle amb la genealogia de la llista de noms, de les esqueses corbades sobre el teler, el fil d'Ariadna, els dits gastats i els ulls dolorits de les modistes, el contacte primari de la mare, la germana, dins aquest silenci en penombra que és la història de les dones. Construir amb les mans una fragilitat sovint mal llegida, una xarxa flexible i fragmentada que sosté i alhora permet passar els fluxos. Aquesta porositat, aquesta resistència basada a acompanyar els moviments sense forçar-los, sense categoritzar «veritats», deixant llums i espais, no sé si és per a totes i tots, però sí que està lluny de postures maniquees i sentencioses.

Una intuïció es confirma en la tercera peça d'aquest lloc de formes mínimes de les quals emana prou vibració per a permetre una elaboració autònoma sobre els sentits de l'obra d'art. Contingut en una vitrina cúbica, una forma zoomòrfica en la qual s'intueix quelcom molt similar a un escarabat. L'artista ho confirmarà més tard, és un coleòpter de nom científic *Goliathus goliathus*. Recordo la sorpresa davant de l'oportuna denominació per a ser capaces d'estirar del fil d'una reflexió sobre el poder: l'artista és David, ha aconseguit tancar el gegant filisteu dins un perímetre acotat, i el mira, l'entreveu en la penombra, s'apropa i s'allunya. L'artista en la seva tasca de perpètua arqueologia d'allò improbable té aquest Goliat en allò incògnit, en el dubte, la pregunta infinita, la inadequació constant entre la investigació i la seva correlació en el resultat creatiu. Però com a ciutadana, l'acomuna amb la resta de ciutadanes tenir al davant una estructura sigil·losa i reptant, que va acumulant una espècie de llista de greuges que d'una forma o altra serà utilitzada en contra seva. En un mecanisme d'identificació, el vidre actua com a mirall d'aquest subjecte sotmès a l'autoritarisme de la maquinària institucional. I en un mecanisme de difracció, de desplaçament, apareix una presència bella, encara no derrotada, com si aquesta conservació obsessiva de la taxidèrmia entomològica fora aquí una possibilitat per a una hipotètica infiltració en un estat de coses, per accedir a aquest poder enaltit i fer-lo caure des de dins, en silenci, amb suavitat, soscavar uns fonaments suposadament sòlids a poc a poc.

Handwritten musical notation on a page with 18 staves. The notation includes various notes, rests, and clefs. Some staves are marked with letters: 'M' on the 3rd staff, 'C' on the 10th staff, 'II' on the 11th staff, 'D' on the 14th staff, and 'A' on the 15th staff. The notation is dense and appears to be a complex piece of music.

aun sin saber

Sabía, en su silencio,

vano insistir.

Es permet pensar la suspensió de la mort que el cos conservat manifesta en una imminent resurrecció, l'escarabat sembla poder començar a moure's tot d'una i escapar de la presó de paper a través de les seves mateixes esquerdes. La vitrina funciona en connivència amb un altre recurs escenogràfic, un sensor de llum que reacciona a la proximitat del cos de qui mira de manera inversa a la que seria la lògica de la il·luminació, apagant-se en el moment d'apropar-se en comptes d'encendre's. Apareix aquí un d'aquests esdeveniments atzarosos que intervenen en l'obra i modifiquen l'experiència, recordant a l'artista la seva existència com una peça més d'una cadena d'elements complexa que connecta la seva producció amb tots els micromecanismes de la institució que acull la seva obra. I recordant a l'obra la seva existència lluny de la torre d'ivori, sinó en el fang comú del qual participa tot l'entramat social que negocia contínuament l'estatus mateix del seu ésser art. A vegades passa: els treballadors de manteniment han observat que la llum de la vitrina de l'escarabat oscil·la i s'han proposat posar remei a l'«error»; han tallat el cable per solucionar aquesta anomalia. A partir d'aquí es passaria a un spin-off i seria un altre text, però no deixa de ser interessant valorar l'èxit de la proposta en com ha interpel·lat a una determinada mirada, no només això, l'ha impulsat a l'acció directa, la intervenció en la generació de sentit, «corregint» l'obra d'art amb la lògica d'allò sobre el que l'obra mateixa tracta, la sistematització de la pluralitat, l'ordenació d'allò dissident.

ARZA _____ MAR _____
C _____
08024 BARCELONA
BARCELONA

Contador
19/11/2017

REQUERIMIENTO

IDENTIFICACIÓN DEL DOCUMENTO

N.I.F.: ~~110000000~~
Referencia: 2016CMP303M561600010X
Concepto tributario: Impuesto sobre el Valor Añadido
Ejercicio: 2016, periodos: 1T,2T,3T,4T

ACUERDO

En relación con la tributación del **Impuesto sobre el Valor Añadido** correspondiente al ejercicio 2016, periodos 1T,2T,3T,4T, se han detectado ciertas incidencias (entre ellas la falta de presentación de los periodos 1T,2T,3T), para cuya subsanación y para realizar actuaciones de comprobación limitada, al amparo y con los efectos previstos en la Ley General Tributaria, deberá, ante esta oficina, aportar la documentación que a continuación se cita:

- Copia de todas las facturas emitidas y recibidas.

Asimismo, deberá informar de los siguientes datos: 1) Explicación concreta y detallada de la actividad que realiza, explicando en qué consiste su operativa, de manera que justifique de manera lógica la afectación a la misma de los gastos que deduce, 2) Especificar lugar o lugares desde los que realiza la actividad (oficinas, almacenes, locales afectos, su propio domicilio, etc) indicando la dirección dónde se encuentran localizados y si son en propiedad, alquilados (facilitando nombre del arrendador), o en cualquier otro régimen (explicando el mismo).3)

La forma per tant que pren una peça d'art que pot plantejar qüestions polítiques, i que pot fer-ho amb la potencialitat que sorgeix de defugir maneres de ser i fer patriarcals, es materialitza. El sentit de la peça transita a través de diferents capes i estats d'ànim, el nom mateix de l'artista hi apareix i se suma a aquesta llista imaginària de noms de dones, que, per damunt de tot, es necessiten a si mateixes, com a fonaments de quelcom nou en els temps a venir. ◀

